

Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych
przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji
ul. Koszykowa 54
00-675 Warszawa
Sygn. akt: 14/08/PA

WYROK SĄDU POLUBOWNEGO

wydany w dniu 29 października 2008 roku w Krakowie

Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji Warszawie, działający w składzie: Marcin Maruta – arbiter, po rozpoznaniu sprawy z powództwa Grażyny Rusin, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą „Agencja Turystyczno – Transportowa „BUS TRAVEL” reprezentowaną przez radcę prawnego - Dorotę Rzażewską przeciwko Cezaremu Piskorzowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą IMD Projekt o naruszenie praw w wyniku rejestracji i używania nazwy domeny „BUSTRAVEL.pl”, działając na podstawie zapisu na Sąd Polubowny d.s. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji z dnia 26 maja 2008 r. roku (Powód) i 9 czerwca 2008r. roku (Pozwany)

orzeka:

1. poprzez rejestrację nazwy domeny BUSTRAVEL.pl Pozwany naruszył prawa Powódki
2. Sąd zasądza od Pozwanego na rzecz Powódki kwotę 3.200 PLN tytułem zwrotu kosztów postępowania

Uzasadnienie

W pozwie z dnia 3 lipca 2008r. Powódka, poprzez swojego pełnomocnika, zażądała stwierdzenia, że Pozwany w wyniku rejestracji nazwy domeny BUSTRAVEL.pl naruszył jej prawa.

Opisując podstawę prawną swoich roszczeń Powódka powołuje się na:

1. art. 43(10) ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks Cywilny (Dz. U. z 1997r. nr 27 poz. 252 z późn. zm.) (dalej KC)
2. art. 3 oraz art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 1992r., nr 197 poz. 1661 z późn. zm.) (dalej UZNK)

W uzasadnieniu Powódka podaje, iż od 1993 r. działa na rynku przewozowym pod firmą „Agencja Turystyczno – Transportowa BUSTRAVEL”. Na okoliczność używania powyższej nazwy Powódka przedstawia liczne dowody (m.in. umowy z osobami trzecimi, zezwolenia na prowadzenie działalności

przewozowej i inne), które jednak datowane są na okres od 1998 r. Ponadto, od 13 października 2004 r. Powódka posiada zarejestrowaną na swoją rzecz nazwę domeny bustravel.com.pl, którą wykorzystuje do prowadzenia strony internetowej. Strona ta zawiera nie tylko materiały informacyjne i reklamowe nt. przewozu osób organizowanego przez Powódkę, ale również – poprzez system przekierowań poza stronę internetową Powódki – możliwość nabycia przez Internet biletów na prowadzone przez Powódkę przejazdy.

Wobec rejestracji przez Pozwanego w dniu 6 lutego 2008 r. nazwy domeny bustravel.pl, oraz utworzenia pod tym adresem witryny internetowej związanej z przewozami autobusowymi Powódka wniosła powództwo do Sądu Arbitrażowego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji w Warszawie.

U uzasadnieniu żądania pozwu Powódka wskazuje, iż zakres przedmiotowy działalności Stron w internecie pokrywa się – obie Strony prowadzą bowiem strony internetowe reklamujące oraz promujące przedsiębiorstwa trudniące się przewozem osób (Powódka – własne przedsiębiorstwo, Pozwany – przedsiębiorstwa należące do osób trzecich). Jednocześnie, wobec wykorzystania przez Pozwanego w nazwie strony internetowej oraz w nazwie domeny, pod którą strona jest prowadzona, oznaczenia „BUSTRAVEL” (stanowiącego fragment firmy Powódki), Pozwany naruszył prawa Powódki. Z powyższych okoliczności Powódka wywodzi argument, iż potencjalni Klienci „będą kojarzyli nowopowstałą domenę *www.bustravel.pl* z firmą prowadzoną od kilkunastu lat przez Powódkę”. Powódka wskazuje ponadto, iż obie Strony mają siedzibę we Wrocławiu, oraz że w przeszłości łączyła ją z Pozwanym umowa o współpracy. Powódka twierdzi ponadto, iż rejestrując nazwę domeny bustravel.pl – po pierwsze – Pozwany doprowadził do zagrożenia jej prawa do firmy, a po drugie – z uwagi na działanie w złej wierze – Pozwany popełnił czyn nieuczciwej konkurencji.

W odpowiedzi na zarzuty Powódki Pozwany podniósł, iż skierowane w stosunku do niego zarzuty „w istocie stanowią wniosek o ograniczeniu normalnej rynkowej konkurencji, tj. działalności, jaką zajmuje się Pozwany”. Wskazał również, iż strona internetowa prowadzona pod nazwą domeny bustravel.pl zawiera wyłącznie „*bezpłatną bazę danych przewoźników*”. Pozwany twierdzi, iż skoro zarejestrował na swoją rzecz, zgodnie z obowiązującymi zasadami, nazwę domeny, a nazwa ta jest zgodna z przedmiotem prowadzonej pod nią strony, oraz skoro nie naruszył prawa Powódki do znaku towarowego, jak również nie został powiadomiony o bezprawności swojego działania przy dokonywaniu rejestracji – to tym samym działał w dobrej wierze, a powództwo należy oddalić. Pozwany podnosi ponadto, iż do jego bazy mogą zostać wpisane wszelkie firmy przewozowe (w tym także firma Powódki), więc takie działanie nie jest nieuczciwą konkurencją wobec Powódki. W swoich wywodach Pozwany wskazuje również, iż oznaczenie BUSTRAVEL ma wyłącznie charakter opisowy, dotyczący przedmiotu prowadzonej działalności, który w żaden sposób nie jest zastrzeżony – a tym samym Powódka nie ma monopolu na jego wykorzystanie.

Poza powyższymi argumentami Pozwany podniósł również, iż przedmioty działalności Stron różnią się. Zdaniem Pozwanego Powódka kieruje swoje usługi do potencjalnych nabywców usług przewozowych (działalność dystrybucyjna), podczas gdy Pozwany prowadzi działalność skierowaną wyłącznie do podmiotów świadczących takie usługi przewozowe na rzecz Klientów końcowych.

Ponadto, prowadzenie ogólnopolskiej bazy przewoźników nie jest zakazane przepisami prawa. W konsekwencji, działalność Pozwanego nie daje podstaw do pozbawienia jego praw z rejestracji domeny BUSTRAVEL.pl., a każde inne rozstrzygnięcie „stanowiąc będzie przykład ograniczenia działalności gospodarczej i wolności praw”.

W dalszej wymianie pism procesowych Powódka zarzuciła Pozwanemu, iż – w przeciwieństwie do twierdzeń zawartych w odpowiedzi na pozew – zamieszczanie ogłoszeń na stronie www.bustravel.pl po upływie 6 miesięcy od pierwszego wpisu na charakter odpłatny. Powódka wskazała także, iż osoby prowadzące stronę www.bustravel.pl są pracownikami firmy ALMABUS II – firmy bezpośrednio wobec Powódki konkurencyjnej (mającej również siedzibę w Wrocławiu). Firma ALMABUS II – jak podaje Powódka – posiada na stronie www.bustravel.pl specjalny typ ogłoszenia - „Premiowani Przewoźnicy”. Z tego faktu Powódka wywodzi, iż wyłącznym celem istnienia strony www.bustravel.pl jest promocja firmy bezpośrednio wobec Powódki konkurencyjnej – co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami. Ponadto, zdaniem Powódki, taka sytuacja prowadzi również do wielu omyłek związanych z rozróżnianiem przedsiębiorstw Pozwanego i Powódki – o czym świadczą sygnały otrzymane przez Powódkę ze strony Klientów oraz nieprawidłowy wpis w innej internetowej bazie danych (www.galeria-biznesu.pl) – gdzie przy nazwie Powódki zamieszczono logo i dane Pozwanego.

W odpowiedzi na takie zarzuty Pozwany zaprzeczył pobieraniu jakichkolwiek opłat za wpisy w bazie danych przewoźników www.bustravel.pl. Zaprzeczył również promowaniu wyłącznie firmy ALMABUS II twierdząc, iż przyznanie tejże firmie statusu „Premiowanego Przewoźnika” wynika ze spełnienia określonych kryteriów, co jednocześnie nie jest wykluczone w przypadku innych przedsiębiorców. Pozwany zarzucił również Powódce celowe i umyślne zamieszczenie na stronie www.galeria-biznesu.pl nieprawidłowego wpisu – wyłącznie na potrzeby niniejszego sporu. Pozwany podkreślił również, iż jego działalność mieści się w granicach „dozwolonej konkurencji”.

W ostatnim piśmie procesowym Powódka wyjaśniła okoliczności związane z nieprawdziwym wpisem na stronie internetowej www.galeria-biznesu.pl, twierdząc, iż winę za nieprawidłowy wpis ponosi wyłącznie pracownik firmy prowadzącej rzeczoną stronę. Na poparcie swoich twierdzeń Powódka przedstawiła korespondencję z pracownikiem firmy.

W tym stanie sprawy Sąd Arbitrażowy uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną i tym samym zamknął postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

1. Podstawową regułą dotyczącą nabywania praw do nazw domen internetowych jest zasada pierwszeństwa nabycia oznaczająca, iż prawa do domeny powinny przysługiwać temu, kto pierwszy je nabył poprzez zawarcie odpowiedniej umowy z organizacją zajmującą się utrzymaniem domen (tzw. zasada „first come – first served”). Wszelkie wyjątki od tej zasady muszą mieć przede wszystkim silne oparcie ustawowe, a z drugiej strony – powinny być interpretowane ściśle (zgodnie z ogólną zasadą interpretacyjną *exceptiones non sunt extendendae*).

2. Wyjątek od zasady pierwszeństwa rejestracji stanowić będą sytuacje, w których – zgodnie z punktem 2 „Warunków świadczenia usług przez NASK w zakresie utrzymywania nazw w domenie .pl” (dalej Regulamin NASK) – Abonent, w wyniku zawarcia lub wykonywania Umowy, naruszył prawa osoby trzeciej. W nawiązaniu do zarzutów przedstawionych przez Powódkę – przykładem takiego wyjątku od zasady pierwszeństwa nabycia domeny może być z pewnością naruszenie prawa do firmy osoby trzeciej, jak i popełnienie wobec takiej osoby czynu nieuczciwej konkurencji.

Prawo do firmy Powódki

3. Powódka w pozwie wskazała, iż „*opiera swój wniosek ponadto o przepis art. 43 (10) Kodeksu Cywilnego, zgodnie z którym przedsiębiorca, którego prawo do firmy zostało zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne*”. Zgodnie z przytoczonym fragmentem pozwu, Powódka nie podnosi, iż prawo do jej firmy zostało naruszone – a jedynie zagrożone. Tym samym, Sąd w swojej decyzji ograniczył się wyłącznie do rozstrzygnięcia, czy samo naruszenie prawa do firmy jest okolicznością wystarczającą do wydania korzystnego dla Powódki wyroku, a jeśli tak – to czy działanie Pozwanego mogło zagrozić jej prawu do firmy.
4. Punkt 2 powołanego wyżej Regulaminu NASK – w części dotyczącej sporów domenowych – wyraźnie nawiązuje do „*naruszenia praw osób trzecich*”, nie wspominając nic o zagrożeniu praw osób trzecich. Przechodząc na grunt przepisów powszechnie obowiązującego prawa (Regulamin NASK jest bowiem jedynie dokumentem o charakterze kontraktowym), zagrożenie prawa do firmy definiowane jest jako stan bezpośrednio poprzedzający stan dokonania naruszenia. Zagrożenie to stan, w którym co prawda „*nie doszło do naruszenia cudzych praw, lecz zachodzi obawa jego dokonania, a istniejący stan zagraża interesowi pokrzywdzonego*” (tak np. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 4 listopada 2004 r., sygn. I ACa 560/04).
5. W ocenie Sądu brak jest silnych argumentów przemawiających za interpretacją postanowień Regulaminu NASK odmiennie w stosunku do przepisów powszechnie obowiązującego prawa. Konsekwentnie, odniesienie się w Regulaminie NASK do „*naruszenia praw osób trzecich*” wydaje się być zatem zabiegiem celowym, gdyż wiąże skutki prawne rozstrzygnięcia zaistniałych sporów dotyczących nazw domen internetowych wyłącznie z kwalifikowaną postacią wkroczenia w sferę praw osób trzecich – tj. z ich naruszeniem.
6. Wobec powyższej wykładni postanowień Regulaminu NASK oraz w świetle zasady pierwszeństwa nabycia praw do nazwy domeny oraz ścisłego interpretowania wyjątków od niej – samo zagrożenie praw Powódki przez działanie Pozwanego jest zatem nieistotne (prawnie irrelewantne) z punktu widzenia rozstrzygnięcia Sądu Arbitrażowego.
7. Niezależnie od powyższego rozstrzygnięcia odmawiającego przyznania racji Powódce, nawet gdyby Powódka podniosła argument naruszenia jej prawa do firmy, to w ocenie Sądu taki zarzut nie zasługiwałby na uwzględnienie. Prawo do firmy, wobec braku jego definicji w przepisach

prawa, należy zdefiniować w oparciu o poglądy zaprezentowane w doktrynie. Jego treścią jest prawo do używania firmy z wyłączeniem osób trzecich. Używanie wiąże się natomiast nie tylko z używaniem jako nazwy przedsiębiorcy, ale także np. z umieszczaniem na wszelkiego rodzaju korespondencji przedsiębiorcy czy produkowanych przez niego towarach. Na gruncie rodzajów sposobu używania firmy można zatem wskazać dwie jej główne funkcje – odróżniającą i identyfikującą. Naruszenie firmy może polegać np. na osłabieniu powyższych funkcji w taki sposób, że firma przestaje już spełniać zadanie identyfikacji przedsiębiorcy – co w konsekwencji prowadzi do konfuzji Klientów.

8. Zgodnie z przytoczoną powyżej treścią prawa do firmy, jego naruszenie może polegać na nieuprawnionym przejęciu przez innego przedsiębiorcę z firmy pewnych jej elementów charakterystycznych (wyróżniających). Tym samym, naruszeniem prawa do firmy nie będzie przejęcie określeń generycznych (ogólnych) – wskazujących na rodzaj czy formę prowadzonej działalności. Obrazując powyższe – nie będzie oznaczało naruszenia prawa do firmy wykorzystanie przez innego przedsiębiorcę oznaczenia typu działalności – np. „F.H.U” (Firma handlowo – usługowa), P.P.H.U.” (Prywatne przedsiębiorstwo handlowo – usługowe), czy też jej przedmiotu np. „sklep wielobranżowy” czy „usługi remontowe”. Naruszenie oraz zagrożenie prawa do firmy istnieć będzie wyłącznie w razie przejęcia przez innego przedsiębiorcę elementu wyróżniającego firmy – swobodnie obranego, „fantazyjnego” oznaczenia, które nie jest związane z zakresem prowadzonej działalności.
9. Słusznie zauważa Powódka, iż naruszenie prawa do firmy dotyczyć może zarówno naruszenia całej firmy (w jej pełnym brzmieniu – zgodnie z zasadami prawa firmowego), jak i jej skrótu, którym przedsiębiorca może się posługiwać w obrocie zgodnie z regulacją art. 43 (5) KC. Jednocześnie, również w przypadku przejęcia wyłącznie skrótu firmy, dla uznania danego działania za naruszenie prawa do firmy aktualny pozostaje warunek posiadania przez przejęty skrót firmy zdolności odróżniającej.
10. Przekładając powyższe zasady ochrony firmy na grunt toczącego się sporu – konieczne jest rozstrzygnięcie, czy określenie „BUSTRAVEL” jest określeniem „fantazyjnym”, odróżniającym – i tym samym powinno być na gruncie prawa firmowego chronione, czy też może ma charakter wyłącznie opisowy (generyczny) – nie podlegającym ochronie.
11. Odnosząc się do argumentów przedstawionych przez Strony w pismach procesowych, zarówno Powódka, jak i Pozwany stoją na stanowisku, iż określenie BUSTRAVEL jest określeniem nieodłącznie związanym z działalnością przewozu osób. Połączenie słów „bus” (oznaczającego w wielu językach autokar przeznaczony do przewozu osób) oraz „travel” (oznaczające „podróż” oraz „podróżowanie”) zmierza do oznaczenia powiązania nazwy firmy z przedmiotem działalności obu stron (przewozy autobusowe osób). Tym samym, nawet w ocenie Stron określenie BUSTRAVEL ma charakter opisowy, wskazujący na przedmiot działalności.
12. Jakkolwiek ocena oznaczenia BUSTRAVEL nie pozwala na nadanie jej pierwotnej zdolności odróżniającej, być może na skutek długotrwałego i wyłącznego używania oznaczenie to nabyło wtórną zdolność odróżniającą, dzięki której w chwili obecnej klienci usług przewozowych

oznaczenie BUSTRAVEL łączy wyłącznie z działalnością Powódki. Niemniej, jako że Powódka nie podnosiła powyższego argumentu – a tym samym nie wykazała spełnienia przesłanek ochrony takiego oznaczenia z uwagi na wtórną zdolność odróżniającą – Sąd nie może uwzględnić tego faktu w swoim rozstrzygnięciu.

13. Podsumowując kwestię ochrony Powódki na gruncie przepisów prawa do firmy, w ocenie Sądu ewentualne uznanie, iż Pozwany swoim działaniem doprowadził do zagrożenia prawa Powódki do jej firmy jest irrelevantna prawnie z punktu widzenia niniejszego postępowania. Nawet gdyby jednak uznać, iż taka okoliczność ma znaczenie z punktu widzenia niniejszego postępowania – zdaniem sądu określenie BUSTRAVEL nie ma dostatecznej zdolności odróżniającej. W konsekwencji, jego przejęcie przez Pozwanego nie pozwoliłoby na uznanie, iż jest to wystarczające dla stwierdzenia, że Pozwany naruszył prawa Powódki.

Czyn nieuczciwej konkurencji Naruszenie przepisów UZNK

14. Kolejnym zarzutem postawionym przez Powódkę jest popełnienie przez Pozwanego czynu nieuczciwej konkurencji. W tym zakresie Powódka powołuje się zarówno na czyn nieuczciwej konkurencji opisany w art. 10 UZNK, jak i na ogólną klauzulę czynów nieuczciwej konkurencji (art. 3 ust. 1 UZNK). Jako, że oba przepisy stanowią mogą autonomiczne podstawy do uznania działania Pozwanego za naruszenie praw Powódki, konieczne jest ich osobne rozpatrzenie.
15. Zgodnie z art. 3 ust. 1 UZNK, *„czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta”*. Z kolei art. 10 ust. 1. Uznaje za czyn nieuczciwej konkurencji *„takie oznaczenie towarów lub usług albo jego brak, które może wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia [...] towarów albo usług [...]”*.

Art. 10 UZNK

16. W zakresie popełnienia przez Pozwanego czynu nieuczciwej konkurencji opisanego w art. 10 UZNK – samo podobieństwo lub nawet tożsamość jednego z wielu elementów produktów lub usług nie przesądza jeszcze o uznaniu działania za czyn nieuczciwej konkurencji. Jak podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, istotne jest w takich przypadkach wrażenie wywołane wśród potencjalnych nabywców takiego towaru i możliwość wprowadzenia ich w błąd co do takich cech towarów bądź usług.
17. Na gruncie rozstrzyganego sporu w ocenie Sądu niespełniona została przesłanka możliwości wprowadzenia w błąd Klientów. Zdaniem Sądu oznaczenie usług oferowanych przez Pozwanego jest wystarczające dla możliwości rozpoznania ich pochodzenia. Każdy potencjalny Klient już na pierwszej stronie wyszukiwania witryny www.bustravel.pl otrzymuje informację, przez jaką firmę świadczone są usługi transportowe (obok innych – jak np. zakres działania czy dane kontaktowe). W tej sytuacji nie sposób przyjąć, iż racjonalnie działający Klient – po wyświetleniu informacji

- o innej niż firma Powódki nazwie przedsiębiorstwa transportowego – będzie mógł zostać wprowadzony w błąd.
18. Równie mało przekonujący jest argument, iż wprowadzenie w błąd mogłoby polegać na uznaniu, iż oferty transportowe zawarte na stronie internetowej prowadzonej przez Pozwanego są związane wyłącznie z działalnością Powódki. Zgodnie z przedstawionymi przez obie Strony wydrukami ze stron internetowych Pozwanego, oferty zamieszczone na stronie Pozwanego www.bustravel.pl przedstawiają dane różnych firmy – i nie są zbieżne z danymi przedsiębiorstwa Powódki.
19. Reasumując, w ocenie Sądu Pozwany nie dopuścił się czynu nieuczciwej konkurencji opisanego w art. 10 UZNK.

Art. 3 UZNK

20. W dalszej kolejności należy ustalić, czy działania Pozwanego nie wypełniają znamion art. 3 UZNK. Czynem nieuczciwej konkurencji zdefiniowanym w tym przepisie jest „*działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta*”. Tym samym, wszelkie działania, którym można przypisać bezprawność lub sprzeczność z dobrymi obyczajami – a które jednocześnie mogą prowadzić do naruszenia interesu innego przedsiębiorcy – powinny zostać uznane za czyny nieuczciwej konkurencji.
21. Na gruncie przedstawionego stanu faktycznego brak jest podstaw do uznania, iż działanie Pozwanego miało charakter bezprawny, tj. sprzeczny z normą prawną wyrażoną w obowiązujących przepisach. Z drugiej strony, działaniu Pozwanego można w ocenie sądu przypisać sprzeczność z dobrymi obyczajami.
22. Dobre obyczaje na gruncie przepisu art. 3 UZNK oznaczają zasady postępowania w obrocie gospodarczym w zgodzie z ustalonymi zwyczajami, zasadami uczciwego i etycznego postępowania w danej branży. Sprzeczność z dobrymi obyczajami polegać może zatem na naruszeniu pewnych powszechnie akceptowalnych zasad postępowania, a w szczególności zasad etycznego prowadzenia działalności gospodarczej. W opinii Sądu działania Pozwanego były sprzeczne m.in. z zasadą uczciwości oraz lojalności wobec byłego kontrahenta (chęć wykorzystania jego renomy). Z pewnością za działanie zgodne z dobrymi obyczajami nie może zostać uznane wykupienie domeny przez byłego partnera handlowego (Powódkę z Pozwanym łączyła umowa o współpracy), gdzie nazwa domeny jest tożsama ze skróconą firmą bezpośredniego konkurenta oraz niemalże tożsama z nazwą domeny i prowadzenie pod nią strony internetowej promującej m.in. usługi konkurentów.
23. W nawiązaniu do sprzeczności działań Pozwanego z dobrymi obyczajami podnieść należy również, iż Pozwany działał w złej wierze. W zakresie możliwości przypisania Pozwanemu dobrej wiary, rozumienie dobrej i złej wiary na gruncie przepisów prawa cywilnego jest ustalone i zasadniczo jednolite. Zgodnie z dominującym poglądem, dobra wiara polega na „ *błędnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu kogoś o tym, że przysługuje mu jakieś prawo podmiotowe*”. W złej

wierze jest natomiast osoba, która „albo wie, że określone prawo jej nie przysługuje, albo nie wie, lecz wiedzieć o tym powinna” (tak Z. Radwański – „Prawo cywilne – część ogólna”, C.H. Beck 1997 s. 65). W okolicznościach rozstrzyganego sporu, rejestrując nazwę domeny BUSTRAVEL.pl, Pozwany byłby w dobrej wierze, gdyby nie wiedział o działalności Powódki na rynku przewozu osób. Pomimo istnienia korzystnego dla Pozwanego domniemania dobre wiary (art. 7 KC), zostało ono obalone przez Powódkę, choćby poprzez przedłożenie dokumentu umowy o współpracy pomiędzy Stronami. W tej sytuacji nie sposób jest uznać, iż Pozwany nie wiedział o prowadzeniu przez Powódkę działalności na rynku przewoźowym, ani też o tożsamości nazwy domeny zarejestrowanej przez Pozwanego z głównym elementem firmy Powódki.

24. W zakresie możliwości przypisania Pozwanemu dobrej wiary nieprzekonywujące dla Sądu są argumenty podniesione przez Pozwanego, jakoby jego czyn nie mógł zostać uznany za czyn nieuczciwej konkurencji, gdyż nie został powiadomiony o bezprawności swojego działania przy dokonywaniu rejestracji. W zakresie obowiązku informacyjnego przez podmiot rejestrujący – decydujący w tym względzie będzie punkt 4 i 5 Regulaminu NASK. W punkcie 4 Regulamin NASK stanowi, iż „Przez złożenie Oferty Oferent zapewnia, że [...] złożenie Oferty i wykonywanie Umowy nie powoduje naruszenia praw osób trzecich lub przepisów prawa”. Dodatkowo, w punkcie 5, Regulamin stanowi, iż „NASK nie dokonuje badania czy zawierając lub wykonując Umowę Abonent narusza prawa osób trzecich” oraz, że „zawarcie Umowy nie oznacza uznania, że Oferta lub wykonywanie przez Abonenta Umowy nie narusza praw osób trzecich”. Mając na względzie powyższe zapisy Regulaminu, nie sposób uznać argument Pozwanego, iż jego działanie było prawidłowe z uwagi na brak informacji ze Strony podmiotu rejestrującego domenę.
25. Z nabyciem praw do nazwy domeny internetowej niemalże tożsamej z nazwą domeny Powódki wiązać się będzie spełnienie innej przesłanki z art. 3 UZNK – a mianowicie naruszenie interesu innego przedsiębiorcy. Ocena, czy taki skutek miał miejsce, powinna być oparta na rozważeniach dotyczących zarówno ewentualnych strat rzeczywistych (jak np. utrata spodziewanych zysków), jak i skutków o charakterze długofalowym i zazwyczaj odsuniętych w czasie od działania rozważanego jako czyn nieuczciwej konkurencji (jak np. utrata klientów na rzecz innych podmiotów lub sprawcy czynu, czy też obniżenie renomy).
26. Przede wszystkim należy pamiętać, iż Pozwany prowadzi działalność w zakresie reklamy usług firm zajmujących się przewozem osób. Tym samym, grupa potencjalnych odbiorców komunikatów zawartych na stronie internetowej jest tożsama z grupą odbiorców strony internetowej prowadzonej przez Powódkę. Grupę tą można scharakteryzować jako grupę osób zainteresowanych skorzystaniem z usług przewozu osób. Wobec faktu, iż nazwy domen obu Stron są ludzko do siebie podobne – istnieje bardzo istotne ryzyko dotarcia przynajmniej części potencjalnych Klientów Powódki do przekazu kierowanego przez Pozwanego na stronie www.bustravel.pl. W tej sytuacji – promocja działalności innych przedsiębiorców prowadzić może do przejścia przez takie podmioty części Klientów Powódki – co będzie miało przełożenie na jej wyniki gospodarcze.

27. Wobec faktu, iż działanie Pozwanego było dokonane w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w opinii Sądu działanie Pozwanego polegające na prowadzeniu strony internetowej pod nazwą domeny bustravel.pl stanowi czyn nieuczciwej konkurencji.
28. Podsumowując powyższe wywody dotyczące art. 3 UZNK, działanie Pozwanego może zostać uznane za czyn nieuczciwej konkurencji. Czynnem takim jest w opinii Sądu wykorzystywanie przez Pozwanego, w złej wierze, domeny bustravel.pl dla celów działalności promocyjno – reklamowej usług przedsiębiorstw świadczących usługi przewozowe innych niż przedsiębiorstwo Powódki. Za wnioskiem takim przemawia również fakt świadomości Pozwanego, iż w/w nazwa domeny jest tożsama z nazwą przedsiębiorcy konkurencyjnego wobec podmiotów reklamowanych na stronie www.bustravel.pl i że spodziewane skutki prowadzenia tej strony mogą doprowadzić do uzyskania dochodów przez Pozwanego (kosztem Powoda) – co przemawia za uznaniem działań Pozwanego za działanie w złej wierze

Koszty postępowania

29. W zakresie zwrotu kosztów postępowania, Sąd zasądza na rzecz Powódki – jako strony wygrywającej – kwotę 3.200 PLN tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz opłaty kancelaryjnej. Natomiast żądanie Powódki co do zasądzenia od Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego „zgodnie z art. 10 ust. 1 (vi) i regulacją zawartą w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2008 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349)” nie zasługuje na uwzględnienie. W świetle zasad przyznawania kosztów (przewidzianych w art. 35 Regulaminu, a nie – jak błędnie wskazuje Powódka – w art. 10). „strona powinna zgłosić Arbitrowi wszelkie poniesione przez nią koszty postępowania arbitrażowego najpóźniej w dniu następnym po powzięciu wiadomości o zamknięciu przez niego postępowania rozpoznawczego. Koszty te mogą obejmować wpis, poniesione przez stronę koszty przeprowadzenia dowodów w postępowaniu rozpoznawczym, a także rozsądne koszty zastępstwa i pomocy prawnej w sprawie. Do zgłoszenia strona powinna załączyć dokumenty potwierdzające poniesienie tych kosztów.” Wskazany artykuł wyraźnie wymaga zatem potwierdzenia przez Stronę żądającą zwrotu kosztów postępowania stosownym dokumentem. Tymczasem Powódka do dnia zamknięcia postępowania nie przedstawiła żadnych dokumentów wskazujących na koszty, jakie poniosła w związku z zastępstwem procesowym.
30. Przywołany art. 35 ust. 1 nie przewiduje możliwości zasądzenia kosztów według norm wskazanych w przytoczonym przez Powódkę Rozporządzeniu z dnia 28 września 2008 r. Również powołane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości nie wskazuje jednej kwoty, która mogłaby zostać na rzecz Powódki zasądzona tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu, gdyż w tym zakresie rozporządzenie odwołuje się do wartości przedmiotu sporu (która w niniejszym postępowaniu nie jest określona, a która w postępowaniu przed sądem powszechnym jest elementem obligatoryjnym pozwu). Wobec powyższego, wniosek zasądzenia

kosztów postępowania uznać należy za niespełniający wymogów przewidzianych przez art. 35 ust. 1 Regulaminu, a tym samym za niezastępujący na uwzględnienie

Mając na względzie powyższe uzasadnienie, Sąd orzekł jak na wstępie.

POLSKA IZBA INFORMATYKI I TELEKOMUNIKACJI
SĄD POLUBOWNY DS. DOMEN INTERNETOWYCH
ul. Koszykowa 54 (wejście "B"-lok. 03 230)
00-675 Warszawa
tel./fax +48-22 625-73-23
NIP 526-12-89-338

Ireneusz Matusiak

PREZES
Sądu Polubownego
ds. Domen Internetowych

